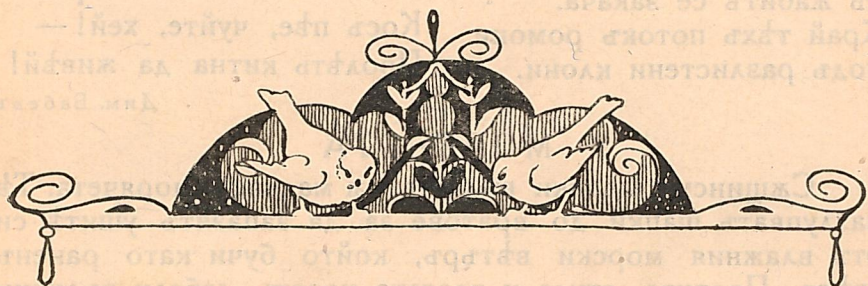

дина. Но сладкиятъ дъхъ на цвѣтята достигалъ до него. Той чувалъ пѣсенята на птичкитѣ и бръмченето на мушичкитѣ. Долавѣлъ тихия вѣтрецъ, който си играелъ съ нѣжнитѣ листа. И въ душата му ставало и свѣтло и леко.

Царьтъ се отказалъ отъ своитѣ богатства и отъ короната си. Задържалъ само градината и своя вѣренъ смѣшникъ.

Всѣки день смѣшникътъ го развеждалъ подъ старитѣ липи, джбове и буки и му разказвалъ за хубоститѣ наоколо. А царьтъ често въздъхвалъ и казвалъ:

— Боже, благодаря ти. Очитѣ ми не виждатъ, но душата ми прогледа за хубоститѣ на твоя дивенъ свѣтъ!

ЗАЖЕНИ СЕ

Зажени се пѣстрата качулка.

И тръгнаха за младата булка
сватоветѣ отъ поля трънливи,
сватоветѣ — сто врабеца сиви.

Та минаха презъ гора зелена,
зговорливи, въ свадбена премѣна.

Залюля се буковата шума.

Единъ врабецъ викна, па продума:

„Тихомъ, братя, презъ гора летете!

Не ви казвамъ шега да си бия,
ами зная отъ баща и майка —
тука има соколъ кавгалия.

Отъ години съ кръвнина се слави,
ще излѣзе, кавга ще направи,
нѣма нищо отъ насъ да остави!“

Па фрѣкнаха сто врабеца сиви
надалече изъ поля трънливи...